

Arrest

nr. 188 577 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2017 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, dient op 20 juli 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Op 18 januari 2017, met kennisgeving op 27 januari 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.07.2016 werd ingediend door:

*Naam: D. (...)
Voornaam: O. (...)
Nationaliteit: Senegal
Geboortedatum: (...).1978
Geboorteplaats: Golf Sud
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Gelet dat artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren (...) indien deze (...) fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht’.

Op 20.07.2016 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door mevr. D.O. (...), geboren op (...).1978 te Golf Sud (Senegal), Senegalese nationaliteit. Dezelfde dag werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 31.12.2013 met dhr. T.N.A.A. (...), geboren op (...).1964, Belgische nationaliteit.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Senegal. Echter, op 13.08.2014 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Ninove deze huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand van Ninove.

Overwegende dat dhr. M.C. (...), ambtenaar van de burgerlijke stand, in zijn schrijven dd. 13.08.2014 het volgende meldt betreffende bovenvermeld huwelijk:

‘In het schrijven van 07.07.2014 van de Procureur des Konings te Dendermonde wordt uw huwelijk niet aanvaard om de volgende redenen:

Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden slechts erkend, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. (Art. 27§1 WIPR)

De artikelen 21 en 27 WIPR beschouwen als strijdig met de Belgische Openbare Orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Er zijn thans immers omstandigheden gebleken die aangeven dat er sprake is van een schijnhuwelijk:

- Partijen werden aan elkaar geïntroduceerd via een tussenpersoon. Deze tussenpersoon, een zogenaamde vriend, is maar matig gekend door partijen. Mevrouw zegt dat hij D. (...) heet, maar ze kent zijn familienaam niet. Betrokkene had een relatie met een vriendin van mevrouw die eveneens als serveerster in het restaurant werkte. Mijnheer noemt eveneens “D. (...)” als tussenpersoon. Hij*

zegt dat deze een vriend is. Desondanks deze vriendschap vergist hij zich in eerste instantie in de correcte familienaam van deze persoon.

- De genoemde "D. (...)" introduceerde partijen via Skype waarna zij gedurende een 8 à 9 maanden met elkaar communiceerden op deze wijze.

- Mijnheer T.N. (...) reisde 15 maart 2013 pas voor de eerste keer naar Senegal voor een periode van 10 dagen. Na deze eerste toch wel korte kennismaking werd reeds besloten om te huwen. Mijnheer T.N. (...) reisde dan terug op 26 december 2013, bekeerde zich daags nadien tot de islam en huwde op 29 december 2013 voor de moskee. Het burgerlijk huwelijk werd afgesloten op 31 december 2013; M.a.w. binnen de week na aankomst was het huwelijk al een feit.

- Opvallend gegevens is dat mijnheer T.N. (...) stelt dat hij op 27 december voor de moskee is getrouwd en op 29 december op het gemeentehuis, hetgeen niet overeenstemt met de voorgelegde akte en met de verklaring van zijn echtgenote. De echtgenote van haar kant, stelt dat zij burgerlijk gehuwd zijn op 2 of 4 januari (sic!) 2014, doch blijkens de huwelijksakte is zij gehuwd op 31 december 2013.

- Mevrouw heeft nog geen kennis gemaakt met de familie van mijnheer T. (...). Mijnheer T. (...) blijkt zelf ook weinig tot geen nieuws af te weten van de familie van zijn echtgenote. Enkel een aanspreeknaam van de moeder lijkt hij te kennen. De naam van de vader, die nochtans aanwezig was op het huwelijksfeest, kent hij niet eens.

- Mevrouw heeft twee kinderen. Het jongste kind zou zij meenemen naar Europa.

- De meeste van de zussen van mevrouw wonen reeds in Europa.

- Partijen schelen 14 jaar in leeftijd

- De aan de politiediensten getoonde foto's zijn vrij algemeen. Slechts op één foto blijkt enige affectie tussen partijen. Mijnheer zou de bedoelde foto's afprinten en voegen bij het bundel, doch tot op heden heeft hij hieraan niet voldaan.

Gelet op al deze overwegingen meent de Procureur des Konings dat er duidelijk sprake is van een schijnhuwelijk.'

Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen. Het afgesloten huwelijk opent bijgevolg geen rechten voor betrokkenen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Wat het gezins- en familieleven betreft dient er opgemerkt te worden dat de oprechtheid van het afgesloten huwelijk wordt betwist door zowel de Procureur des Konings te Dendermonde als de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Ninove."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Principe

Volgens artikel 8 van het EVRM, "eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover hij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Toepassing

Zoals reeds werd aangegeven, heeft verzoekster een duurzame levensgemeenschap met de heer T.N. (...). Beide wonen tot op heden samen op vernoemde adres.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben hun centrum van belangen in België opgebouwd.

Tot twee keer toe weigerde verwerende partij verzoekster en haar partner als echtpaar te herkennen.

Hun pogingen om officiële erkenning te bekomen werden door verwerende partij geweigerd.

Desalniettemin, bouwen verzoekster en haar echtgenoot hun duurzame levensgemeenschap voort.

Gezien hun duurzame levensgemeenschap schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, zijnde hun recht op familie- en gezinsleven.”

2.1.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen, hoewel hiertoe te zijn uitgenodigd door de Raad per brief van 3 maart 2017.

2.1.3. **Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:**

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu wijst de verzoekende partij erop dat zij een duurzame levensgemeenschap zou hebben opgebouwd met N.T., met wie zij samenwoont, en dat zij het centrum van hun belangen in België zouden hebben opgebouwd. Zij merkt voorts op dat de verwerende partij tot twee keer toe weigerde hen als echtpaar te erkennen.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een aangetoond beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM nu een verblijf wordt beoogd op grond van een schijnhuwelijk, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen concrete hinderpalen aantooit die haar belemmeren dit vermeende gezinsleven elders uit te oefenen of verder te zetten. Zij beperkt zich slechts tot het uiten van vage beweringen omtrent het bestaan van een duurzame levensgemeenschap en het hebben van het centrum van belangen in België, doch zonder hiervan enig bewijs aan te brengen.

Zij voert geen concrete elementen aan met betrekking tot vermeende schending van haar recht op gezinsleven.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), “*van de materiële motiveringsplicht, appreciatiebevoegdheid, beginsel van behoorlijk bestuur, en overschrijding of afwending van macht.*”

Het middel luidt als volgt:

“*Principe*

Volgens artikel 40bis van de Vreemdelingenwet:

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Volgens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet "de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen"

Volgens de Raad van State is er sprake van machtsafwijking indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet is gegeven tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de administratieve overheid uitgaat van de juiste feitelijke gegevens en uit foutieve gegevens niet naar recht kan motiveren.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van het oude advies van de heer Procureur des Konings te Dendermonde zonder rekening te houden met het verzoekschrift dd. 25 februari 2016 tot erkenning van voormelde huwelijksakte die bij de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde werd neergelegd en het nieuwe advies van de heer Procureur des Konings te Dendermonde hieromtrent.

Meer nog stelt verzoeker vast dat haar nieuwe aanvraag tot bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend terwijl de motivering van de bestreden beslissing zich op artikel 40 van de Vreemdelingenwet baseert.

Dienvolgens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing niet naar recht is gemotiveerd en voormelde normen schendt. Door geen rekening te houden met voormelde verzoekschrift bij de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde en het recente advies van de Procureur des Konings te Dendermonde, schendt de bestreden beslissing voormelde normen.

Volledigheidshalve voegt verzoekster eraan toe dat volgens het arrest van de Raad van Staat is de "Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt, 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 07 december 2001, nr. 101,624).

De doelstelling van de wetgever bestaat erin schijnrelaties tegen te gaan.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster en haar echtgenoot meer dan één jaar geattesteerde duurzame levensgemeenschap hebben opgebouwd.

De toestaand van hun huwelijk op heden toont klaarblijkelijk aan dat het hier niet om schijnrelaties gaat. De doelstelling van de wetgever wordt hiermee bereikt. Verzoekster en haar echtgenoot voldoen aan de voorwaarden van de wetgever.

Gezien de duurzame en stabiele relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot kan er hier geen sprake zijn van een schijnhuwelijk of een schijnrelatie.

De bestreden beslissing houden geen rekening met de duurzame levensgemeenschap van verzoekster en haar echtgenoot.

Integendeel, gaat de bestreden beslissing uit van een oud advies van de Procureur des Konings en kwam tot een onredelijke besluit met als ongeoorloofde oogmerk de duurzame levensgemeenschap tussen verzoekster en haar echtgenoot niet te erkennen.

Door de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl het hier klaarblijkelijk om een duurzame levensgemeenschap gaat, schendt de bestreden beslissing artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, materiële motiveringsplicht, appreciatiebevoegdheid, beginsel van behoorlijk bestuur, en het verbod van machtafwending.”

2.2.2. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoekende partij haar aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische echtgenoot indiende, luidden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing respectievelijk als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...)”*

en

“§ 1.

*De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.
(...)”*

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verkeerdelijk uitgaat van het feit dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 42septies van de vreemdelingenwet en uit de motivering blijkt dat de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de Belgische echtgenoot wordt geweigerd nu de verzoekende partij, gelet op het feit dat door het parket en de ambtenaar van de burgerlijke stand werd vastgesteld dat er sprake is van een schijnhuwelijk, frauduleus tracht het verblijfsrecht te bekomen. Het feit dat de verwerende partij erop wijst dat de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet - terwijl weliswaar de vermelding van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet eveneens correct zou zijn zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden -, doet geen afbreuk aan het feit dat de aanvraag op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet werd genomen. Dit is de

determinerende juridische grondslag van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing op 18 januari 2017 niet zou mogen baseren op het advies van het parket van 7 juli 2014. Waar zij voorhoudt dat er sprake is van een nieuw advies van het parket van Dendermonde, toont zij dit niet aan, noch blijkt dit uit het administratief dossier. Het bestaan van een recenter advies blijkt niet, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij zich erop had dienen te baseren. Overigens laat de verzoekende partij zelfs na aan te geven van wanneer dit nieuwe advies dan wel zou dateren.

Waar zij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met het verzoekschrift van 25 februari 2016 tot erkenning van haar huwelijksakte, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekende partij blijkens het administratief dossier de verwerende partij niet voor het nemen van de bestreden beslissing in kennis heeft gesteld van dergelijk verzoekschrift, noch van de eventuele uitkomst van de procedure. Vervolgens blijkt uit het dossier dat de verwerende partij de Raad op 10 maart 2017, dus na het nemen van de bestreden beslissing en na het indienen van onderhavig beroep, een kopie overmaakte enerzijds van het eenzijdig verzoekschrift van 25 februari 2016 en anderzijds van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde van 2 maart 2017, uitspraak doend omtrent genoemd verzoekschrift van 25 februari 2016 waarbij de verzoekende partij en haar echtgenoot de erkenning en de inschrijving van de huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand vorderen. Het verzoek wordt echter afgewezen als ongegrond. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon de verwerende partij gelet op het voorgaande aldus op kennelijk redelijke wijze oordelen dat het afgesloten huwelijk geen rechten opende voor de betrokkenen.

De verzoekende partij betwist de vaststelling dat haar huwelijk een schijnhuwelijk is en stelt dat zij een duurzame levensgemeenschap met N.T. heeft opgebouwd. De kern van haar resterende betoog lijkt erop gericht aan te tonen dat met haar huwelijk rekening moet worden gehouden en dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk.

In zoverre het de bedoeling van de verzoekende partij lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het

objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr. Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr. Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

In het middel voert de verzoekende partij onder meer aan dat de verwerende partij ten onrechte besloot dat het gaat om een schijnhuwelijk, waarbij zij erop wijst dat zij meer dan een jaar een duurzame levensgemeenschap heeft opgebouwd met N.T. De Raad merkt op dat het betoog erop is gericht aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op de onterechte vaststelling dat zij geen duurzame levensgemeenschap zou willen opbouwen, zodat de huwelijksakte diende te worden erkend en het onredelijk was het gevraagde verblijf te weigeren.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, op grond van het advies van het parket van 7 juli 2014 betreffende het huwelijk, onterecht het huwelijk als een schijnhuwelijk heeft bestempeld, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Het onderdeel van het middel van de verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte als een schijnhuwelijk heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

Er wordt nog opgemerkt dat de verwerende partij gerechtigd is te oordelen of de elementen haar gekend, wijzen op het bestaan van een schijnhuwelijk.

In zoverre de verzoekende partij grieven richt tegen de beslissing tot weigering van erkenning van het buitenlands huwelijk, is het betoog niet dienstig.

Gelet op het hierboven gestelde volstaat te dezen de vaststelling dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het verblijf te weigeren. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de Procureur des Konings dat op basis van de elementen overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde onderzoek besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies van 7 juli 2014 bevindt zich in het administratief dossier.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verwerende partij de Raad op 10 maart 2017 een kopie overmaakte enerzijds van het eenzijdig verzoekschrift van 25 februari 2016 en anderzijds van de vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde van 2 maart 2017, uitspraak doend omtrent genoemd verzoekschrift van 25 februari 2016 waarbij de verzoekende partij en haar echtgenoot de erkenning en de inschrijving van de huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand vorderen, waarbij deze eis wordt afgewezen als ongegrond. Deze stukken kwamen ter terechtzitting aan bod. De verzoekende partij geeft te kennen dat beroep werd aangetekend tegen genoemd vonnis. Los van het beroep dat de verzoekende partij al dan niet heeft ingediend, dient de Raad vast te stellen dat het advies van de procureur des Konings van 7 juli 2014 voldoende grond vormt voor de bestreden beslissing en dat het vonnis van 2 maart 2017 gezag van gewijsde heeft totdat er een hervorming zou zijn, wat hic et nunc niet het geval is.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij zich in haar middel voor het overige beperkt tot het uiten van kritiek op de bevindingen en gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris en van het parket. De verzoekende partij tracht in het verzoekschrift voorts aan te tonen dat haar huwelijk met N.T. wel degelijk gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat evenwel niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De verwerende partij is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. Uit de verschillende elementen in de bestreden beslissing blijkt dat door verwerende partij duidelijk wordt aangegeven waarom zij de mening is toegedaan dat het huwelijk van de verzoekende partij als een schijnhuwelijk dient te worden beschouwd, namelijk omdat na onderzoek van het parket is gebleken dat het niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont de verzoekende partij hiermee aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk tewerk is gegaan toen zij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk een schijnhuwelijk is. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verder kan worden herhaald dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing op 18 januari 2017 niet mocht baseren op het advies van het parket van 7 juli 2014 omdat dit gedateerd zou zijn. Niets stond haar echter in de weg dit advies te betwisten. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395) of met gegevens waarvan het bestuur op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kennis had, mocht nadien een beroep zijn ingediend.

De Raad herhaalt dat in zoverre de verzoekende partij met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift tracht een nieuwe beoordeling van haar aanvraag gezinshereniging te verkrijgen, wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens

voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, quod non in casu.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt zij met haar betoog aannemelijk dat er sprake is van machtsoverschrijding of -afwending.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing bepaalde beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN